Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 19. septembra 2013*

„Direktiva 2005/29/ES — Nepoštene poslovne prakse — Prodajni katalog, v katerem so napačne informacije — Opredelitev ‚zavajajoče poslovne prakse‘ — Primer, v katerem trgovcu ni mogoče očitati nobene neizpolnitve dolžnosti poklicne skrbnosti“

V zadevi C-435/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberster Gerichtshof (Avstrija) z odločbo z dne 5. julija 2011, ki je prispela na Sodišče 26. avgusta 2011, v postopku

CHS Tour Services GmbH

proti

Team4 Travel GmbH,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, sodnik, M. Berger, sodnica, A. Borg Barthet, E. Levits in J.-J. Kasel (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za CHS Tour Services GmbH E. Köll, odvetnik,

— za Team4 Travel GmbH J. Stock, odvetnik,

— za avstrijsko vlado A. Posch, agent,

— za nemško vlado T. Henze in J. Kemper, agenta,

— za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z M. Russo, avvocato dello Stato,

— za madžarsko vlado Z. Fehér, K. Szíjjártó in Z. Biró-Tóth, agenti,

* Jezik postopka: nemščina.

— za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

— za švedsko vlado K. Petkovska in U. Persson, agentki,

— za vlado Združenega kraljestva S. Ossowski, agent,

— za Evropsko komisijo S. Grünheid, agentka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 13. junija 2013

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, str. 22).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbama CHS Tour Services GmbH (v nadaljevanju: CHS) in Team4 Travel GmbH (v nadaljevanju: Team4 Travel) glede reklamnega kataloga zadnjenavedene družbe, ki vsebuje napačne informacije.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah od 6 do 8, od 11 do 14, 17 in 18 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah je navedeno:

„(6) Ta direktiva […] približuje zakonodaje držav članic o nepoštenih poslovnih praksah, vključno z nepoštenim oglaševanjem, ki neposredno škodujejo ekonomskim interesom potrošnikov […] Ne zajema niti ne vpliva na posamezne nacionalne zakonodaje o nepoštenih poslovnih praksah, ki škodujejo samo ekonomskim interesom konkurentov ali zadevajo poslovanje med trgovci; […]

(7) Ta direktiva obravnava poslovne prakse, ki so neposredno povezane z vplivanjem na odločitve potrošnikov o poslu v zvezi z izdelki. […]

(8) Ta direktiva neposredno ščiti ekonomske interese potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami podjetij v razmerju do potrošnikov. […]

[…]

(11) Z visoko stopnjo približanja, doseženo s približevanjem nacionalnih določb na podlagi te direktive, je vzpostavljena visoka skupna raven varstva potrošnikov. Ta direktiva določa enotno splošno prepoved tistih nepoštenih poslovnih praks, ki izkrivljajo ekonomsko obnašanje potrošnikov. […]

(12) Z uskladitvijo se bo znatno povečala pravna varnost za potrošnike in podjetja. Potrošniki in podjetja se bodo lahko zanesli na enotni ureditveni okvir, temelječ na jasno opredeljenih pravnih pojmih, ki bodo urejali vse vidike nepoštenih poslovnih praks po celotni EU. […]

(13) Za dosego ciljev Skupnosti z odstranitvijo ovir na notranjem trgu je treba nadomestiti obstoječe, med državami članicami razlikujoče se splošne klavzule in pravna načela. Enotna skupna splošna prepoved, kakor jo določa ta direktiva, zajema nepoštene poslovne prakse, ki izkrivljajo ekonomsko obnašanje potrošnikov. […] Splošno prepoved sestavljajo pravila o dveh vrstah poslovnih praks, ki veljata za daleč najobičajnejši, to so zavajajoče poslovne prakse in agresivne poslovne prakse.

(14) Zaželeno je, da zavajajoče poslovne prakse zajemajo prakse, vključno zavajajoče oglaševanje, ki z zavajanjem potrošniku preprečijo, da izbere ob poznavanju vseh pomembnih dejstev in torej učinkovito. […]

[…]

(17) Zaželeno je, da se za zagotovitev večje pravne varnosti opredelijo poslovne prakse, ki veljajo v vseh okoliščinah za nepoštene. Priloga I vsebuje torej izčrpen seznam vseh takšnih praks. To so edine poslovne prakse, ki lahko veljajo za nepoštene, ne da bi bila potrebna ocena posameznih primerov na podlagi določb iz členov 5 do 9. […]

(18) […] V skladu z načelom sorazmernosti in z namenom omogočiti dejansko uporabo v njej zajetih varovalnih ukrepov ta direktiva kot merilo postavlja povprečnega potrošnika, ki je razumno obveščen, pozoren in pazljiv in ob upoštevanju družbenih, kulturnih in jezikovnih dejavnikov, v skladu z razlago Sodišča […]“

4 Člen 1 navedene direktive določa:

„Namen te direktive je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga in doseči visoko raven varstva potrošnikov s približevanjem zakonov in drugih predpisov držav članic o nepoštenih poslovnih praksah, ki škodijo ekonomskim interesom potrošnikov.“

5 Člen 2 te direktive določa:

„V tej direktivi:

[…]

(b) ‚trgovec‘ pomeni vsako fizično osebo, ki v s to direktivo zajetih poslovnih praksah deluje za namene izven svoje trgovske, poslovne, obrtne dejavnosti ali svobodne poklicne dejavnosti;

(c) ‚izdelek‘ pomeni vsako blago ali storitev […];

(d) ‚poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov‘ (v nadaljevanju: tudi ‚poslovne prakse‘) pomenijo vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlaga ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom;

[…]

(h) ‚poklicna skrbnost‘ pomeni raven strokovnega znanja in skrbi, za katero se razumno pričakuje, da jo trgovec upošteva v razmerju do potrošnikov in ki je sorazmerna s pošteno tržno prakso in/ali splošnim načelom dobre vere na področju dejavnosti trgovca;

[…]“

6 Člen 3 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah določa:

„1. Ta direktiva se uporablja za nepoštene poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov, kakor je določeno v členu 5, pred, med in po poslovni transakciji v zvezi z nekim izdelkom.

2. Ta direktiva ne posega v pogodbeno pravo […]“

7 Člen 5 navedene direktive, naslovljen „Prepoved nepoštenih poslovnih praks“, določa:

„1. Nepoštene poslovne prakse so prepovedane.

2. Poslovna praksa je nepoštena, če:

(a) nasprotuje zahtevam poklicne skrbnosti

in

(b) v zvezi z izdelkom bistveno izkrivlja ali bi lahko izkrivljala ekonomsko obnašanje povprečnega potrošnika, ki ga izdelek doseže ali je nanj usmerjen, ali obnašanje povprečnega člana skupine, če je poslovna praksa usmerjena na določeno skupino potrošnikov.

[…]

4. Zlasti so nepoštene tiste poslovne prakse, ki so:

(a) zavajajoče, kakor je določeno v členih 6 in 7,

ali

(b) agresivne, kakor je določeno v členih 8 in 9.

5. Priloga I vsebuje seznam poslovnih praks, ki se v vseh okoliščinah štejejo za nepoštene. V vseh državah članicah se uporablja isti enotni seznam, ki se lahko spremeni samo s pregledom te direktive.“

8 Kot je razvidno iz njunih naslovov, člena 6 in 7 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah opredeljujeta „zavajajoča dejanja“ oziroma „zavajajoče opustitve“.

9 Člen 6(1) navedene direktive določa:

„Poslovna praksa se šteje za zavajajočo, če vsebuje napačne informacije in je torej neresnična, ali če na kakršen koli način, vključno s celotno predstavitvijo, zavaja ali bi utegnila zavajati povprečnega potrošnika, četudi je informacija točna glede enega ali več sledečih elementov, ter v vsakem primeru povzroči ali bi utegnila povzročiti, da povprečni potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je drugače ne bi sprejel:

(a) glede obstoja ali narave izdelka;

(b) glede glavnih značilnosti izdelka, na primer njegove razpoložljivosti, prednosti […]

[…]“

10 Člena 8 in 9 te direktive se nanašata na agresivne poslovne prakse ter na uporabo nadlegovanja, prisile in nedopustnega vplivanja.

Avstrijsko pravo

11 Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah je bila v Avstriji prenesena z zveznim zakonom iz leta 1984 o preprečevanju nelojalne konkurence (Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984 (BGBl., 448/1984)) v spremenjeni različici, kakršna se uporablja za spor o glavni stvari (BGBl. I, 79/2007), z učinkom od 12. decembra 2007.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

12 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da sta CHS in Team4 Travel avstrijski družbi, ki v Innsbrucku (Avstrija) upravljata konkurenčni potovalni agenciji ter organizirata in tržita smučarske tečaje in zimske počitnice v Avstriji za skupine šolarjev iz Združenega kraljestva.

13 V angleškem prodajnem katalogu za zimsko sezono 2012 je družba Team4 Travel, tožena stranka pred predložitvenim sodiščem, nekatere ponudnike nastanitev opredelila kot „ekskluzivne“, kar pomeni, da so zadevni hoteli v trajnem pogodbenem razmerju z družbo Team4 Travel in da v tem času ne morejo biti v ponudbi druge potovalne agencije. Ta trditev o ekskluzivni rezervaciji kvot prenočišč za družbo Team4 Travel je bila navedena tudi na ceniku te družbe.

14 Družba Team4 Travel je za nekatera obdobja v letu 2012 sklenila pogodbe o kvotah prenočišč z več ponudniki nastanitev. Ob sklenitvi pogodb se je direktorica družbe Team4 Travel pri teh ponudnikih prepričala, da druge potovalne agencije niso sklenile nobene predrezervacije. Poleg tega je bila pozorna na to, da v zadevnih obdobjih v hotelih ne bi bila sprejeta nobena druga organizirana skupina popotnikov. Navedene pogodbe so vsebovale določbo, po kateri so dodeljene kvote sob ostale v celoti na voljo družbi Team4 Travel, ti ponudniki nastanitev pa niso mogli odstopiti od pogodbe brez pridobitve pisnega soglasja te družbe. Poleg tega so se za zagotovitev ekskluzivnosti za družbo Team4 Travel ta družba in ti hoteli dogovorili za pravice do odstopa od pogodbe in pogodbene kazni.

15 Nato je kvote prenočišč pri istih ponudnikih nastanitev in za iste dni kot družba Team4 Travel rezervirala tudi družba CHS. Zadevni hoteli so torej prekršili svoje pogodbene obveznosti do družbe Team4 Travel.

16 Družba Team4 Travel ni upoštevala tega, da je družba CHS opravila predrezervacije, ki so glede na njene predrezervacije konkurenčne, in je septembra 2010 razširjala svoje prodajne kataloge in cenik za zimo 2012.

17 Družba CHS meni, da je izjava o ekskluzivnosti v teh dokumentih v nasprotju s prepovedjo nepoštenih poslovnih praks. Zato je Landesgericht Innsbruck predlagala, naj družbi Team4 Travel z začasno odredbo prepove, da pri upravljanju svoje potovalne agencije izjavlja, da je mogoče v določenih obdobjih nekatera prenočišča rezervirati le prek nje, ker naj bi bila ta informacija nepravilna, saj je mogoče pri istih ponudnikih opraviti rezervacije tudi prek družbe CHS.

18 Družba Team4 Travel nasprotno trdi, da je pri pripravi svojih katalogov upoštevala zahtevano poklicno skrbnost in da do dne njihovega pošiljanja ni vedela za pogodbe, sklenjene med družbo CHS in zadevnimi hoteli, tako da naj ne bi izvajala nobene nepoštene poslovne prakse.

19 Landesgericht Innsbruck je s sklepom z dne 30. novembra 2010 zavrnilo predlog CHS, ker naj bi bila trditev o ekskluzivnosti, ki jo je izpodbijala, utemeljena glede na nepreklicne pogodbe o predrezervacijah, ki jih je pred tem sklenila družba Team4 Travel.

20 Oberlandesgericht Innsbruck je nato na podlagi pritožbe, ki jo je pri njem vložila družba CHS, s sklepom z dne 13. januarja 2011 potrdilo zgoraj navedeni sklep Landesgericht Innsbruck, ker naj ne bi bila podana nepoštena poslovna praksa, saj naj bi družba Team4 Travel izpolnjevala zahteve

poklicne skrbnosti s tem, da je zagotavljala možnosti ekskluzivne predrezervacije, dogovorjene z zadevnimi hoteli. Oberlandesgericht Innsbruck je presodilo, da je družba Team4 Travel lahko upravičeno pričakovala, da bodo ti hoteli spoštovali pogodbene zaveze.

21 Družba CHS je nato pri Oberster Gerichtshof vložila zahtevo za revizijo.

22 To sodišče poudarja, da je poslovna praksa v skladu s členom 5(2) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah nepoštena, če je v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti (člen 5(2)(a)) in če v zvezi z izdelkom bistveno izkrivlja ali bi lahko izkrivljala ekonomsko obnašanje povprečnega potrošnika (člen 5(2)(b)).

23 Člena 6(1) in 8 te direktive pa povzemata le drugega od teh pogojev, ne da bi se izrecno navezovala na zahtevo, določeno v členu 5(2)(b) te direktive.

24 Tako naj bi se bilo treba vprašati, ali je zakonodajalec v primeru zavajajoče ali agresivne prakse iz členov 6 in 7 oziroma 8 in 9 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah izhajal iz predpostavke, da je avtomatično podana kršitev obveznosti poklicne skrbnosti, ali pa lahko trgovec v vsakem posamičnem primeru dokazuje, da ni kršil obveznosti skrbnega ravnanja.

25 Predložitveno sodišče meni, da je bolj logična druga od zgornjih razlag. Če je namreč splošna določba kot v obravnavanem primeru (člen 5(2) navedene direktive) pojasnjena s posebnimi pravili (člen 6 in naslednji iste direktive), ne da bi ta pravila formalno odstopala od prve določbe, ni mogoče ugotoviti, da je želel zakonodajalec razveljaviti enega od dveh bistvenih elementov splošne norme.

26 V teh okoliščinah je Oberster Gerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 5 [Direktive o nepoštenih poslovnih praksah] razlagati tako, da v primeru zavajajočih poslovnih praks v smislu člena 5(4) te direktive ločen preizkus izpolnjevanja meril iz člena 5(2)(a) te direktive ni dopusten?“

Vprašanje za predhodno odločanje

27 Najprej je treba opozoriti, da člen 2(d) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah z uporabo zelo široke formulacije opredeli pojem „poslovne prakse“ kot „vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlago ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom“ (glej zlasti sodbe z dne 23. aprila 2009 v združenih zadevah VTB-VAB in Galatea, C-261/07 in C-299/07, ZOdl., str. I-2949, točka 49; z dne 14. januarja 2010 v zadevi Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, ZOdl., str. I-217, točka 36, in z dne 9. novembra 2010 v zadevi Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, ZOdl., str. I-10909, točka 17). Poleg tega pojem „izdelek“ v tej direktivi v skladu z njenim členom 2(c) zajema tudi storitve.

28 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, pa se informacija v postopku v glavni stvari, ki jo je potovalna agencija navedla v prodajnih katalogih, s katerimi ponuja smučarske tečaje in zimske počitnice za skupine šolarjev, nanaša na ekskluzivnost, ki naj bi jo ta trgovec, v obravnavanem primeru družba Team4 Travel, užival na navedene dni pri nekaterih ponudnikih nastanitev.

29 Taka informacija, da so nekatere nastanitve na voljo le prek družbe Team4 Travel in da jih zato ni mogoče rezervirati prek drugega trgovca, se nanaša na razpoložljivost izdelka v smislu člena 6(1)(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah.

30 V teh okoliščinah informacija o ekskluzivnosti, na katero se je sklicevala družba Team4 Travel, nedvomno pomeni poslovno prakso v smislu člena 2(d) navedene direktive, zato zanjo veljajo v njej določena pravila.

31 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da se vprašanje, ki ga je predložilo Oberster Gerichtshof, nanaša zgolj na razlago člena 5 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah.

32 Vendar je v predložitveni odločbi to sodišče ugotovilo, da informacija o ekskluzivnosti iz katalogov, ki jih je razširjala družba Team4 Travel, objektivno ni pravilna in torej z vidika povprečnega potrošnika pomeni zavajajočo poslovno prakso iz člena 6(1) navedene direktive.

33 Predložitveno sodišče se tako sprašuje, ali za namene uporabe navedenega člena 6(1) in opredelitve prakse družbe Team4 Travel kot „zavajajoče“ v smislu te določbe zadostuje proučitev te prakse glede na merila iz te določbe, ki so glede na ugotovitve navedenega sodišča v obravnavanem primeru vsa izpolnjena, ali pa je treba poleg tega preveriti, ali je izpolnjen tudi pogoj, da mora biti poslovna praksa v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti, kakor je določen v členu 5(2)(a) iste direktive, kar naj ne bi veljalo v obravnavanem primeru, ker naj bi zadevna potovalna agencija storila vse, da bi zagotovila ekskluzivnost, na katero se sklicuje v svojih prodajnih katalogih.

34 Z drugimi besedami, ta predlog za sprejetje predhodne odločbe je treba razlagati tako, da se nanaša na razlago člena 6(1) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah in na morebitno razmerje med to določbo in členom 5(2) te direktive. Namen tega predloga je v bistvu ugotoviti, ali mora sodišče, ki odloča, če poslovna praksa že izpolnjuje vsa merila iz člena 6(1) te direktive, da bi se opredelila kot zavajajoča praksa v smislu te določbe, vseeno preveriti, ali je taka praksa tudi v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti na podlagi člena 5(2)(a) te direktive, preden jo lahko šteje za nepošteno in zato prepovedano na podlagi odstavka 1 tega člena 5.

35 Glede tega je treba opozoriti, da je Sodišče v zvezi s členom 5 navedene direktive že večkrat razsodilo, da ta člen, ki v odstavku 1 določa načelo prepovedi nepoštenih poslovnih praks, določa dejavnike, ki so upoštevni za ugotavljanje take nepoštenosti (glej zgoraj navedene sodbe VTB-VAB in Galatea, točka 53; Plus Warenhandelsgesellschaft, točka 42, in Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, točka 31).

36 Na podlagi odstavka 2 navedenega člena je poslovna praksa nepoštena, če je v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti in če v zvezi z izdelkom bistveno izkrivlja ali bi lahko izkrivljala ekonomsko obnašanje povprečnega potrošnika (zgoraj navedene sodbe VTB-VAB in Galatea, točka 54; Plus Warenhandelsgesellschaft, točka 43, in Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, točka 32).

37 Poleg tega člen 5(4) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah opredeljuje dve kategoriji nepoštenih poslovnih praks, in sicer „zavajajoče prakse“ in „agresivne prakse“, ki izpolnjujejo merila, navedena v členih 6 in 7 ter 8 in 9 iste direktive (zgoraj navedene sodbe VTB-VAB in Galatea, točka 55; Plus Warenhandelsgesellschaft, točka 44, in Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, točka 33).

38 Nazadnje Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah v Prilogi I določa izčrpni seznam 31 poslovnih praks, ki se v skladu s členom 5(5) te direktive „v vseh okoliščinah“ štejejo za nepoštene. Zato, kot je izrecno pojasnjeno v uvodni izjavi 17 navedene direktive, lahko samo te poslovne prakse veljajo za nepoštene, ne da bi bila potrebna presoja posameznih primerov na podlagi členov od 5 do 9 iste direktive (zgoraj navedene sodbe VTB-VAB in Galatea, točka 56; Plus Warenhandelsgesellschaft, točka 45, in Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, točka 34).

39 V teh okoliščinah je treba poudariti, da člen 5(4) navedene direktive kot nepoštene opredeljuje poslovne prakse, kadar se izkažejo za zavajajoče ali agresivne „v smislu“ členov 6 in 7 ter 8 in 9 te direktive, pri čemer je iz tega izraza razvidno, da je ugotovitev, ali je zadevna poslovna praksa

zavajajoča ali agresivna, odvisna le od njene presoje glede na merila, ki so določena v zadnjenavedenih členih. To razlago potrjuje okoliščina, da ta odstavek 4 ne vsebuje nobenega sklicevanja na splošnejša merila iz odstavka 2 navedenega člena 5.

40 Poleg tega se odstavek 4 začne z besedo „[z]lasti“ in v uvodni izjavi 13 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah je glede tega pojasnjeno, da „splošn[o] prepoved, kakor jo določa ta direktiva, […] sestavljajo pravila o dveh vrstah poslovnih praks, ki veljata za daleč najobičajnejši, to so zavajajoče poslovne prakse in agresivne poslovne prakse“. Iz tega je razvidno, da je temeljno pravilo te direktive, po katerem so nepoštene poslovne prakse prepovedane, kot določa člen 5(1) navedene direktive, izvedeno in konkretizirano z natančnejšimi določbami, da bi se ustrezno upoštevalo tveganje, ki ga za potrošnike pomenita najpogostejša primera, in sicer zavajajoče in agresivne poslovne prakse.

41 Glede členov 6 in 7 ter 8 in 9 navedene direktive je Sodišče že razsodilo, da so na podlagi teh določb zavajajoče in agresivne poslovne prakse prepovedane, če ob upoštevanju vseh njihovih značilnosti in konkretnega primera povzročijo ali bi utegnile povzročiti, da povprečni potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je drugače ne bi sprejel (zgoraj navedena sodba VTB-VAB in Galatea, točka 55). Sodišče je torej prepoved takih praks pogojilo zgolj z merili iz teh členov.

42 Glede, natančneje, člena 6(1) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah v postopku v glavni stvari je treba poudariti, da se v skladu z besedilom tega člena poslovna praksa šteje za zavajajočo samo, če ni resnična, tako da vsebuje napačne informacije in torej ni resnična, ali če bi na splošno utegnila zavajati povprečnega potrošnika zlasti glede narave ali glavnih značilnosti izdelka ali storitve in bi zato utegnila povzročiti, da ta potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je ob neobstoju take prakse ne bi sprejel. Če so te značilnosti podane, se praksa „šteje za“ zavajajočo in zato nepošteno v smislu člena 5(4)te direktive ter mora biti v skladu z odstavkom 1 tega člena prepovedana.

43 Tako je treba ugotoviti, da so sestavni elementi zavajajoče poslovne prakse, kakor so navedeni v členu 6(1) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah in so opisani v prejšnji točki, zasnovani predvsem z vidika potrošnika kot naslovnika nepoštenih poslovnih praks (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2011 v zadevi Ving Sverige, C-122/10, ZOdl., str. I-3903, točki 22 in 23) in v bistvu ustrezajo drugemu pogoju, ki opredeljuje tovrstno prakso, kakor je določen v členu 5(2)(b) te direktive. Ni pa v navedenem členu 6(1) omenjen pogoj iz člena 5(2)(a) navedene direktive, da mora biti poslovna praksa v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti, ki se nanaša na podjetnika.

44 Prav tako Sodišče zadnjenavedenega pogoja ni nikakor omenilo, ko je v sodbi z dne 15. marca 2012 v zadevi Pereničová in Perenič (C-453/10, točki 40 in 41) proučilo, v kolikšni meri je mogoče poslovno prakso, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je bila izdana navedena sodba, opredeliti kot „zavajajočo“ v smislu člena 6(1) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah.

45 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba poslovno prakso tako glede na besedilo kot na zgradbo členov 5 in 6(1) navedene direktive ter glede na njeno sistematiko šteti za „zavajajočo“ v smislu druge od teh določb, če so v njej našteta merila izpolnjena, ne da bi bilo treba preveriti, ali je izpolnjen tudi pogoj, da mora biti poslovna praksa v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti, določen v členu 5(2)(a) te direktive.

46 Zgoraj navedena razlaga je edina, s katero je mogoče ohraniti polni učinek posebnih pravil iz členov od 6 do 9 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah. Če bi bili namreč pogoji za uporabo teh členov enaki tistim iz člena 5(2) iste direktive, bi bili navedeni členi praktično brez pomena, čeprav so namenjeni varstvu potrošnikov pred najpogostejšimi nepoštenimi poslovnimi praksami (glej točko 40 sodbe).

47 Navedeno razlago potrjuje tudi cilj Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, ki je v skladu z njeno uvodno izjavo 23 zagotovitev visoke ravni varstva potrošnikov s popolno uskladitvijo zakonov in drugih predpisov o nepoštenih poslovnih praksah, vključno z nepoštenim oglaševanjem, podjetij

v razmerju do potrošnikov (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, točka 27), saj lahko sprejeta razlaga dejansko uporabo člena 6(1) te direktive olajša tako, da je ta ugodnejša za interese potrošnikov, ki so naslovniki napačne informacije v reklamnih katalogih, ki jih trgovec razširja.

48 Glede na vse navedeno je treba na predloženo vprašanje odgovoriti, da je treba Direktivo o nepoštenih poslovnih praksah razlagati tako, da če poslovna praksa izpolnjuje vsa merila iz člena 6(1) te direktive, da bi se opredelila kot zavajajoča v razmerju do potrošnika, sodišču, ki odloča, ni treba preveriti, ali je taka praksa tudi v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti na podlagi člena 5(2)(a) iste direktive, da bi se lahko veljavno štela za nepošteno in zato prepovedano na podlagi člena 5(1) navedene direktive.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) je treba razlagati tako, da če poslovna praksa izpolnjuje vsa merila iz člena 6(1) te direktive, da bi se opredelila kot zavajajoča v razmerju do potrošnika, sodišču, ki odloča, ni treba preveriti, ali je taka praksa tudi v nasprotju z zahtevami poklicne skrbnosti na podlagi člena 5(2)(a) iste direktive, da bi se lahko veljavno štela za nepošteno in zato prepovedano na podlagi člena 5(1) navedene direktive.

Podpisi